

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2007. július 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Zala Megyei Bíróság 2006. december 4. napján kihirdetett B.24/2006/8. szám alatti ítéletét **helybenhagyja.**

A szabadságvesztésbe az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2007. június 1. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Zala Megyei Bíróság a 2006. november 27. és 29. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozott, és 2006. december 4. napján kihirdetett, B.24/2006/8. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat 1 rb. emberölés büntettének kísérletében és 1 rb. könnyű testi sértés vétségében, ezért őt halmazati büntetésül 8 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett a lefoglalt bárd elkobzásáról, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi megfizetéséről.

Az ítélettel szemben a vádlott és meghatalmazott védője a tényállás téves megállapítása, téves jogi minősítés miatt, testi sértés vétségének megállapítása érdekében, a bűncselekmény körülményeinek téves számbavétele és a büntetés mértékének enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A vádlott meghatalmazott védője a fellebbezést írásban indokolta. Álláspontja szerint a vádlott azon kijelentéseit, miszerint családja életének kioltására irányul a szándéka, csakis a családtagok hallották, akik viszont elfogultak. Magának az eljárás tárgyát képező cselekménynek is csak a család volt a tanúja, az pedig nem ismert, hogy a terhelt által hivatkozott körülmények nem helytállóak-e. Nem fogadta el a vádlott védője az elsőfokú bíróság indokolását a tekintetben, hogy a sértettnek lehetősége sem volt a felmenője részéről

érkező támadás előli kitérésre. Véleménye szerint kötelessége lett volna és lehetősége is megvolt a sértettnek a kitérésre.

A vádlott terhére rótt könnyű testi sértéssel kapcsolatban előadta, hogy a terhelt orrcsontja eltört, fájdalmi voltak, félig önkívületi állapotban volt, és így próbált védekezni; a terhelt szándéka így nem testi sértés okozására irányult, csupán szabadulni akart, elkerülni a további bántalmazást. Mindezek alapján indítványozta, hogy a vádlott felelősségét az ítélőtábla súlyos testi sértés büntetében állapítsa meg, a könnyű testi sértés vétségének vádja alól pedig mentse fel. Indítványozta továbbá a büntetés enyhítését figyelemmel a vádlott rokkant nyugdíjas voltára. Ennek igazolására becsatolta a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság 3.M.1093/2006/8. számú rokkantságot megállapító ítéletét.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.338/2006/4-I. számú átiratában a megyei bíróság ítéletének a harapas kis erejének és a bárd élével történő ütésnek a feltüntetésével történő kiegészítését, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta. A vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta.

A másodfokú eljárás során megtartott nyilvános ülésen a vádlott védője az írásban indokolt fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Ismét hangsúlyozta, hogy az eljárás tárgyát képező cselekmény helyes minősítése súlyos testi sértés büntette, valamint hogy a sértett minden további nélkül kitérhetett volna az édesapja támadása elől. A könnyű testi sértés vétsége tekintetében indítványozta a vádlott felmentését, és a büntetés enyhítését.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen indítványát változtatás nélkül fenntartotta. A védő minősítés megváltoztatására irányuló indítványára reagálva előadta, hogy a bárd olyan eszköz, amely a legveszélyesebb fegyver lehet. Még ha kis erővel érinti is a sértett fejét, akkor is egyértelművé teszi, hogy emberölés büntette kísérletének megállapítására alkalmas a cselekmény. Indítványozta az első fokú ítélet helybenhagyását.

A Győri Ítélőtábla a Be. 348. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, és ennek eredményeképpen a vádlott és védője által a minősítés megváltoztatása és a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást teljes körűen, az eljárási szabályok betartásával lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mely az ítélet indokolásából pontosan nyomon követhető.

Az elsőfokú bíróság kihallgatta a vádlottat, a sértetteket, a nyomozás során eljáró igazságügyi orvos-szakértőket, az esetről, illetve a vádlott családi körülményeiről közvetlen és közvetett tudomással bíró tanúkat, a kitérő rendőröket, mentőket, a beszerzett iratokat a tárgyalás anyagává tette.

Az így rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapított tényállás azonban a fellebbviteli főügyészségi átiratnak megfelelően kis mértékben megalapozatlan, mivel részben hiányos (Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontja). Ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárás során a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja szerint az iratok tartalma alapján

kiküszöbölhető volt, ezért az ítéletábra a megyei bíróság által megállapított tényállását a következőkkel egészíti ki:

Az ítélet 3. oldalának első bekezdésében a negyedik mondat helyesen a következő: „A bárd az élével a sértett bal szemöldöke felett koponyacsontig hatoló nyílt sebet ejtett,” (nyomozati iratok 217-227. lapszámán található igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján).

Az ítélet 3. oldalának első bekezdésében az utolsó mondatot az alábbiakkal egészíti ki az ítéletábra: „a vádlott felesége a kezével a vádlott arcát fogta, melynek során vádlott a felesége bal kezének gyűrűs ujját *kis erővel* megharapta.” (nyomozati iratok 259-261. lapszámán található igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján).

Ezekkel a kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes mértékig megalapozott és a Be. 352. § (2) bekezdése szerinti másodfokú felülbírálat alapjául szolgálhatott.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény megnevezése és minősítése is.

Nem találta alaposnak az ítéletábra a védő minősítés megváltoztatására és a vádlott felelősségének súlyos testi sértés büntetében történő megállapítására irányuló indítványát. Az elsőfokú bíróság helyes és alappal nem támadható indokait adta annak, hogy miből következtetett arra, hogy a vádlott tudatának át kellett fognia cselekménye következményeit. A vádlott által használt eszköz különösen veszélyes volta, a támadott testtájék, valamint a legalább közepes erejű erőbehatásra figyelemmel teljes bizonyossággal kizárható, hogy a vádlott tudata csupán a 8 napon túl gyógyuló sérülés lehetőségét fogta volna át; egyértelműen megállapítható az összes körülmény vizsgálata alapján, hogy a vádlott a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét előre látta és ezt kívánva, egyenes szándékkal cselekedett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás bizonyítékokkal alátámasztva tartalmazza azt, hogy a sértett miért nem tudott kitérni a felmenője támadása elől. A védelem azon feltevése, miszerint az I.r. sértettnek már a messziről - 20-25 méterről - közeledő vádlott elől ki kellett volna térnie, el kellett volna menekülnie, az ítéletábra álláspontja szerint azért nem foghat helyt, mivel a vádlott családjában a veszekedések, a vádlott részéről a hozzátartozók megöléssel fenyegetése mindennaposak voltak, ezért a tárgybeli helyzet komolysága a sértettek számára csupán akkor tudatosult, mikor a vádlott már közvetlen közelükbe ért. Erre utal az I.r. sértett tanúvallomása is, mikor úgy nyilatkozik, hogy a vádlott „visszament a garázsba és a bárdal jött felém, és azt mondta, hogy kétfelé hasítom a fejed. *Amikor a feje fölé emelte a bárdot, akkor nagyon megijedtem...*”. Addig a pillanatig, amíg a vádlott a bárdot nem emelte fel a feje fölé, azt a sértettek a vádlott részéről egy mindennapos eseménynek tekintették.

Kifogásolta a védő a fellebbezésében, hogy nem ismert, hogy a terhelt által hivatkozott körülmények valójában nem helytállóak-e. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hosszan, minden részletre kiterjedően foglalkozik a vádlott védekezésével, és hogy annak

van-e valóságalapja. A megyei bíróság a vádlott vallomására is figyelemmel folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során annak valamennyi lényeges elemét megcáfolta, igazságügyi orvos-szakértői véleménnyel kizárta annak lehetőségét, hogy úgy történtek az események, ahogyan azt a vádlott előadta. A megyei bíróság az e körben lefolytatott alapos bizonyítás eredményeképpen logikus, és okszerű magyarázatát adta, hogy miért a két sértett vallomását fogadta el. Mindezek alapján a vádlotti védekezés további vizsgálatát az ítélőtábla szükségtelennek találta.

Nem értett egyet az ítélőtábla a védő azon érvelésével sem, miszerint a vádlott feleségének ujját nem szándékosan harapta meg, és a testi sértés okozására csupán a gondatlansága terjed ki, ezért ez a cselekménye nem bűncselekmény. A sértett a fekvő vádlottat fogta le, a kezét a szájára téve szorította le a földre. Ilyen helyzetben, egy külsérelmi nyomot eredményező, 8 nap alatt gyógyuló sérülést okozó - orvosszakértő által is megállapítottan, nyomozati iratok 261. lapszámán található igazságügyi orvos-szakértői vélemény - *direkt* harapás esetében minden kétséget kizáróan lehet következtetni arra, hogy a vádlott szándékosan okozta nejkének a sérülést, a magatartásának eredményét kívánva cselekedett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljes körűen feltárta, azok kiegészítésre nem szorulnak. Vizsgálta az ítélőtábla a kiszabott büntetés mértékét - figyelemmel a védői fellebbezésre -, azonban annak enyhítésére nem látott módot. Rendkívüli tárgyi súlyú bűncselekményt követett el a vádlott a közeli hozzátartozói sérelmére, mely vonatkozásában csak az első fokú ítéletben kiszabott fő- és mellékbüntetéssel érhetőek el a Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok, ennél enyhébb büntetés alkalmazása esetén ezek érvényesülése kerülne veszélybe.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helyben hagyta és a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése értelmében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

G y ő r , 2007. július 3. napján

Dr.Nagy Zoltán sk.	.Kovács Tamás sk.	Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Zala Megyei Bíróság 2006. december 4. napján kelt, B.24/2006/8. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Győr, 2007. évi július hó 3. napján

. Nagy Zoltán sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Kiadó: